

ZUZU

Anida Lasto

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Ai simțit vreodată că ai cunoscut un suflet pereche ce te-a atins astfel încât ți-ai schimbat percepția asupra sentimentelor într-un mod iremediabil? Mă refer la acea legătură sufletească care bate orice film. El e Zuzu și eu sunt Zuzi. L-am cunoscut pe Zuzu pe net acum circa unsprezece ani. Eram doi copii inocenți ce-și împărtășeau trăirile cu cea mai mare sinceritate. Nu-mi amintesc cum ne-a adunat destinul. Dar îmi amintesc perfect felul în care mă făcea să simt: mai profund și mai sensibil ca niciodată.

Sunt multe povești înfiripate pe internet. Mare parte dintre ele pornite și stinse în nimic. Unele prea copilărești, altele prea importante și, o mică parte dintre ele, construite pentru infinit. Îmi place să cred că nimic nu e la voia întâmplării. Poate e doar o consolare falsă, născută din dorința unei finalități fericite, a unei speranțe de care ai nevoie pentru a supraviețui mai împăcat cu așteptarea zilei de mâine. Sau poate asta e tot ce contează în viețile noastre mult prea scurte: să profiți de ocaziile întâlnite și să nu pierzi sufletele pe drum sau pe lângă drum, în căutarea nebună a senzațiilor de moment.

Ne-am apropiat, prin discuții online, mai mult decât m-am apropiat de majoritatea oamenilor din jurul meu. Situația acasă nu era roz, am prins încredere și ne-am povestit toate tragediile adolescente, idealurile și stările vieții de zi cu zi. Uneori, e mult mai ușor să-ți

deschizi sufletul în fața unui străin decât în fața unui prieten. Judecata parcă nu e la fel de aspră, înțelegerea mai obiectivă, părerea mai ușor de acceptat.

Am prins drag de sufletul ăsta venit de nicăieri. Avea o sensibilitate aparte, exprimată în cele mai potrivite cuvinte ce ating coarde subțiri care vibrează în acord cu simfonia vieții mele. Fascinați de lună, mi-a fost lună în cele mai întunecate nopți, glasul lui cald- un adevărat medicament pentru suflete fragile. Discuții înmulțite și idei împărțite. După o vreme, am făcut schimb și de numere de telefon. În scurt timp, mi-a devenit cel mai bun prieten - persoana căreia îi puteam destăinui orice gând fără nicio jenă, fără teamă de ridicol, umărul pe care puteam să-mi vărs neîmplinirile și să mă simt apoi mai plină de speranță ca niciodată. Vorbeam seara, în șoaptă, la telefon:

- Zuzi, e lună plină, geamul deschis și un cearceaf alb întins, iar eu te aștept să vii la mine.

- Poate, cândva, vom reuși să împlinim acest vis frumos și să ne pierdem împreună undeva în zori.

Perioada liceului, lipsa banilor, distanța și părinții mei severi nu ne-au ajutat în niciun fel. Dar dorința de a ne vedea s-a întezit cu fiecare cuvânt rostit cu drag. Și a rămas undeva în Univers. Citeam pe vremea aia Adam și Eva de Liviu Rebreanu și Nuntă în cer de Mircea Eliade.

- Zuzule, poate suntem suflete pereche ca-n Adam și Eva și mai avem de trăit câteva vieți până să ne reunim undeva în Universul ăsta. Îți recomand cartea, e superbă.

- Ok, Zuzi, o să o citesc. Până atunci, ascultă melodia lui Jason Mraz - Lucky I'm in love with my best friend.

Asta a și rămas „melodia noastră”, iar de-a lungul anilor, de fiecare dată când o auzeam, gândurile mele se-ndreptau către el și un surâs îmi inunda întreg chipul. Desigur că am avut relații amândoi, ne povesteam problemele, ne ceream sfaturi și ne plângeam momentele de singurătate în doi pe care le trăiam în legăturile noastre posibile. Prietenia noastră a supraviețuit timpului, distanței și emoțiilor trăite “în viața reală”. Ne-am construit un sistem de comunicare sincer și lipsit de inhibiții. Mi-e atât de drag și îl respect atât de mult, încât nu am putut să fiu altfel decât sinceră în totalitate cu tot ce gândesc și simt în legătură cu el și mi-am promis să păstrez acest standard indiferent de consecințe. Asta a contribuit major la farmecul legăturii dintre noi.

Erau perioade în care-mi doream, mai mult decât orice, să pot ajunge lângă el și să adorm în brațele lui. Acolo s-ar fi terminat toate problemele lumii, acolo credeam că e liniște, dar și pasiune, împliniri în absolut. Are un râs ștregăresc cu care topește bucăți din suflet și naște stropi de fericire. Tonul lui calm îmi alina cele mai involburate emoții ale mării interioare. Am învățat

să înțeleg din rânduri - stări, din pauze - nevoia de liniște pe care nu am reușit să o respect mereu, din punctele de suspensie - întregul.

Cum să-ți fie dor de prezența celui pe care nu l-ai simțit lângă tine? Cum să-ți dorești ceva ce intuiești mai mult decât, aparent, cunoști? Limitele prieteniei depășesc raționamentele mediocrității, în care ne simțim confortabil să ne scaldăm zilnic, atunci când suntem pregătiți să ne oferim sufletul pe de-a-ntregul.

A trecut perioada liceului, iar perioada facultății ne-a îndepărtat treptat. Am avut de învățat alte lecții. Eu am avut o perioadă de instabilitate emoțională, iar el o perioadă în care a simțit nevoia de stabilitate.

- Mi-e dor de tine, zuzule.
 - Și mie mi-e dor de tine.
 - Mă pun să dorm.
 - Ai grijă de tine, sufletel. Ești acolo, în inima mea.
- Te pup, somn ușor.

*

Într-o zi în care participasem la un dineu cu oameni importanți din domeniul pe care îl studiam:

- Cum a fost?

- Superb, îmi place lumea asta. Sper să ajung să fac parte din ea cu adevărat.

- Mult succes, am să mă rog.

- Mulțumesc, asta e cu adevărat frumos. Lasă, Zuzule, că ne întâlnim noi și vor trece vremurile studenției fără bani și fără somn. Vor veni vremuri cu bani și cu vacanțe. Oare vom mai avea același suflet? Eu zic că da și că nu vom uita niciodată că am pornit de la lingură și cuțit, că ne va fi dor de cămin, de dezordinea din cameră și de băile comune.

- Uff, abia aștept, Zuzi.

- Aici plouă, nu văd Luna noastră, dar mă gândesc la tine.

- Ești cea mai scumpă și aș putea continua la nesfârșit, dar prea multe cuvinte sunt de prisos. Ești parte din inima mea...

- De ce cu tine nu mă cert niciodată? De ce mă înțeleg așa de bine cu tine, de parcă suntem două jumătăți?

- Pentru că nu ai voie. Pentru că așa trebuie să fie.

- Nu! De ce trebuie să fie așa dacă nu e până la capăt? Eu nu suport jumătățile de măsură.

- Totul începe cu o jumătate de măsură...

- De câți ani, Zuzule? De aproape șase?

- Nu știu, Zuzi, ce să zic... Dar îmi place să cred că șase ani sunt doar începutul unei vieți armonioase. Poate par nesănătos, dar dacă încep să cred altceva... E o lumină acolo... Multe chestii adunate... Și când ne vom întâlni, va avea loc o scânteie ce va ține până dincolo de lumea asta.

- Adam și Eva de Rebreanu, nu?

- Vom fi divini. Da!

- Doar să nu se transforme în Nuntă în cer de Eliade.

*

- Zuzule, s-ar putea să încep o nouă relație.

- Mă bucur pentru tine. Eu s-ar putea să o termin pe asta... Că așa e în tenis...

- Păi? Credeam că e mai mult decât tenis...

- Și eu, dar m-am înșelat.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu ne înțelegem, se enervează din banalități, mult prea repede și degeaba și e aiurea...

- Atunci treci peste până nu te atașezi, ți-e greu să renunți, și devine o relație bolnavă.

- Chestia pe care tu nu o știi e că eu o cunosc pe fata asta din primul an de facultate și mereu stăteam la povești, ea îmi povestea de prietenul ei, eu îi povesteam de fosta mea prietenă... Adică eram apropiați... Cea mai lungă relație a ei a fost de patru luni și i-am zis acum că greșește foarte mult pentru că ea începe o relație căutând defecte.

- Atunci nu are rost. Fă cea mai bună alegere pentru tine, astfel încât să-ți fie bine. Sunt alături de tine mereu.

- Și eu sunt alături de tine.

- Tu poți să treci peste toate!

- Așa îmi place să cred... Dar până când?

- Când spui că nu mai poți, de fapt mai poți mult, mult...

- Mulțumesc!

- Nu-mi mulțumi, nu ai pentru ce.
- Am multe motive... Nu mă întreba... Dar îți mulțumesc! Te pup dulce, ai grijă de tine îngeraș și mult succes cu băiatul ăla...
- Tot rămân la ideea că sufletul meu e undeva departe...

*

A urmat o perioadă în care ne-am văzut de relațiile începute separat. Câțiva ani buni, am vorbit rar, în anumite perioade deloc, până când, într-un final, am ajuns în orașul în care locuiește el, însă împreună cu iubitul meu de la momentul respectiv. Clipa în care, în sfârșit, l-am văzut pe omul care mi-a fost atât de bun prieten ani de zile, mi-a tăiat suflarea. Am simțit genunchii moi și sufletul în gât. Era exact așa cum intuiam. O privire caldă și isteată în care citeam frământări și alte preocupări străine de mine de o bună bucată de vreme. Relația lui nu era într-un moment potrivit, a mea nici atât, nici măcar nu-l iubeam pe acel tip, nici îndrăgostită nu mai eram. Uneori, ne mulțumim cu mărunțișuri și învățăm...

Am băut o cafea prea scurtă, iar într-un moment în care am rămas singuri la masă, am avut un schimb de priviri lungi. L-aș fi sărutat și aș fi oprit timpul în loc, dar situația în care ne aflam nu ne permitea. A rămas sărutul împlinit doar într-un vis îndepărtat. Ne-am dus bagajele la el și am vizitat minunatul oraș. Toată ziua

m-am gândit la el și la cât de mult mi-aș fi dorit să mă plimb cu el, că viața e nedreaptă, că ne e dat să trăim lucruri pe care nu le putem împlini și le pierdem rostul inutil. Seara, ne-am luat bagajele, am cunoscut-o și pe prietena lui, care nu îmi transmitea nimic pozitiv, am făcut și singura poză pe care o avem împreună – dovada uneia dintre cele mai frumoase amintiri. Ne-am îmbrățișat într-un rămas-bun nedorit din partea mea. Și au mai trecut ani...

Viața mi s-a așezat într-o relație stabilă, de lungă durată, o zonă de confort care, după un timp, a început să se transforme într-o liniște primejdioasă. Într-o seară caldă de vară, primesc un mesaj:

“Ce mai faci, Zuzi?”

Eram la mare. Am simțit cum se învârte nisipul în jurul meu ca-ntr-un dans romantic al unui vânt domol. Se despărțise după mulți ani de relație. Mi-am dat seama cât de greu trebuie să-i fie pierzând speranțe, sentimente și înfruntând dezamăgiri. Știu gustul obișnuinței și că lipsa lui echivalează cu abținerea de la cel mai puternic drog. Știu și ce înseamnă să ți se spargă universul în bucăți, să fii înconjurat de cioburile existenței tale și să nu mai ai puterea de a le ridica. Mi-a părut rău pentru sufletul lui și tare aș fi vrut să-i pot șterge din povară. Am reînceput să vorbim ca și cum timpul nu ar fi așternut praf pe căile noastre. La început,

cuvintele erau picături timide, transformându-se apoi în ploii de neoprit.

*

- Zuzi, a început și ploaia acum, e sublim în casă, ploaia cum sună, soarele în depărtare cum apune, mirosul de praf... Cum să nu te bucuri de viață?

- Dacă aș fi acolo acum, te-aș scoate afară să ne fugărim în ploaie, apoi aș vrea să adorm la tine în brațe.

- Nu ar fi rău deloc. Îți pune sângele în mișcare atmosfera asta.

- Asta cu sângele în mișcare duce la multe. Ești tu atât de drag... Of, of...

- M-ai mânca tot, este?

- Aproape, numai că apoi nu aș mai avea jucărie și trebuie să mă abțin.

- Play with me, have fun with me, fall in love with me.

- Și dacă mă îndrăgostesc, ce ne facem? Ce te faci tu cu mine, îndrăgostită, apoi?

- Te învăț să îți treacă pentru a putea ajunge la rodul dragostei și al iubirii necondiționate. Am toate cuvintele, chiar aici lângă mine, rare sunt momentele când nu le găsesc.

- Loverboy, da, da. Ești foarte priceput la cuvinte și asta e cu două tășuri, Zuzule.

- Cum așa?

- Pentru că e greu să rezisti atunci când auzi cuvintele potrivite exact în momentul în care e nevoie de ele. Noi, femeile, iubim mult și cu urechile, ce-i drept.

- Știi asta, dar multe nu apreciază ce au... Decât atunci când nu mai au... Mâine dimineată am interviu.

- Vreau eu multe... Cum adică interviu? Unde? Nu e bine unde ești acum?

- E ok, dar vreau mai mult și țara asta nu îmi oferă posibilitatea de a avea mai mult, momentan. Poate pe viitor lucrurile se vor schimba.

- Serios? Și cu cine ai interviul?

- Cu o firmă de recrutare din străinătate. Să vedem mâine ce și cum.

- Felicitări, i-am spus mai mult tristă decât fericită. Dar crezi că e cea mai bună soluție? Ești sigur că asta îți dorești cu adevărat sau e doar o încercare de "a evada"?

- Stai că încă nu am plecat. Și sunt multe chestii de care trebuie să țin cont pentru a face un asemenea pas. Îmi doresc de ceva vreme să tot plec din țara asta și tot nu reușesc să îmi repar greșelile financiare ale trecutului.

- Eu am destui prieteni plecați și toți îmi zic că e mai multă civilizație, dar oamenii sunt mult mai reci și nu e totul așa de roz.

- Nu caut nimic roz în viață... Mie-mi place verdele.

- Păi și dacă mâine ai interviu și îți spun că le place de tine și săptămâna viitoare ar avea nevoie de tine, pleci?

Deja eram puțin panicată, numai ce ne "regăsisem" și să plece din țară îmi provoca un disconfort cam mare comparativ cu faptul că nu doream să recunosc că încep să simt mai mult decât trebuie.

- Nu am cum, trebuie să stau patruzeci de zile în preaviz.

- Dar ai perspective și aici, ai nevoie de puțină răbdare și timp să te așezi cu toate după perioada nasoală prin care ai trecut. Părerea mea...

- Așa e, dar timpul a trecut încet și sigur și prefer să nu mai pierd vremea așteptând așezarea asta.

- Ce a trecut? Uiți ce ai deja.

- Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce am, dar se poate și mai bine.

- Eu o să fiu sinceră cu tine... Nu mi-ar face plăcere să te știu plecat în străinătate, dar nu am niciun drept să fiu egoistă și trebuie să alegi ce crezi tu că e mai bine pentru tine.

- Cine știe... Poate plec, poate nu. Poate plec și ne găsim pe acolo muncind cot la cot pentru a construi o familie. Cine știe... Nu se știe și nimic nu e întâmplător.

- Dacă aici e greu, cât de imposibil ar fi dincolo?

*

- Excluzi orice posibilitate de a te împăca? I-am întrebat.

- Clar!

I-am trimis o melodie în a cărei versuri m-am regăsit de nenumărate ori.

- Asta îmi place mie.

- De ce?